

»Lærerindernes Resolution af 2. Juli«, hvori det hedder:

»Naar vi i det ovenstaaende har udtalt Ønsket om lige Løn for lige Arbejde, mener vi, at Staten paa anden Maade bør yde økonomisk Støtte til Forsørgeren — Mand eller Kvinde — i Forhold til Børneantallet.«

og at de samme Anskuelser er bleven drøftede og billigede paa Formandsmødet 1916 i Landets største og betydeligste Kvindeforening, *Dansk Kvindesamfund*.

Viborg.

Katr. Alstrup.

I »Folkeskolen«.

Kvindelige Prædikanter.

Af et Medlem af »Vennernes Samfund« (*The Society of Friends*).

For den, som hele sit Liv har været Medlem af »Vennernes Samfund« synes den Iver, som er bleven lagt for Dagen i Striden om Kvinder som Missionærer mærkelig forældet. I mere end halvtredie Hundrede Aar har Kvinder taget Del i Forkyndelsen ved Vennemødernes Gudstjeneste paa absolut lige Fod med Mænd.

Den kristne Sandhed har ikke lidt noget derved. »Vennernes Samfund« har ikke lidt noget derved, og de kvindelige Medlemmers Karakter heller ikke.

Tværtimod har Erfaringen vist, at Vennesamfundets Kvinder ofte har modtaget Budskaber, som af deres Tilhørere er blevene anerkendt som Svar paa det, deres Aand og Hjerte tørstede efter, hvilket afgiver det meget tilfredsstillende Vidnesbyrd om, at saadanne Budskaber i Sandhed er inspirerede af Gud.

»Hvad Gud har rensset,« saaledes lyder igen Budet, som er ligesaa fornødent og ligesaa vanskeligt at fatte som i gamle Dage, »kald ikke det for simpelt«.

De første Venners frimodige Forsøg byggede paa den Tro, at alle, baade Mænd og Kvinder er kaldede til at være »Præster for Gud« med Ret til umiddelbar Adgang til ham uden Mellemkomst af nogen præstelig Orden eller ydre Sakrament. De var overbeviste om, at Paulus havde set et Glimt af Sandhed, da han skrev til den galatiske Menighed, »der skal ikke være Mand eller Kvin-

de, thi I ere alle ét Menneske i Kristus.« De lærte, hvorledes Peter i de første Pintseaaftenbaringer havde set Opfyldelsen af den gamle Spaadom: »Dine Sønner og Dine Døtre skulle profetere,« og »jeg vil indgyde min Aand i mine Tjenere og Tjenestekvinder i de Dage, og de skulle profetere. De forstod, at den profetiske Gave, som saaledes er lovet Menneskene, ikke blot gjaldt Fofudsigelsen om kommende Begivenheder, men ogsaa den videre Udbredelse af Guds Lære, og de huskede, at i den første Menighed var der Kvinder, som saaledes profeterede.

Idet de saaledes byggede deres Virksomhed paa de frisindede Grundsætninger, som tillader Kvinderne at faa deres Part i det indre Lys' Gave, og i den dermed følgende Pligt til at være Overbringere af det guddommelige Budskab, lod Venerne sig ikke forvirre af løsrevne Skriftord, saaledes som det ofte anførte Paabud af Paulus, at de korinthiske Kvinder skulde tie i Forsamlingen. De skelnede mellem, hvad der i hans Lære skyldtes Forhold, som bundede i Sted eller Tid, og hvad der var væsentligt og blivende.

Paa den ene Side saa de Paulus' jødiske Herkomst og hans deraf følgende Syn paa mange Forhold, og tillige den Kendsgerning, at han skrev til et lille uoplyst Samfund i en Havneby i Østen, hvor Kvinderne indtog en meget underordnet Stilling. Heroverfor stillede de: Mesterens Løfte om at føre sine Efterfølgere til en Sandhed, som maatte indeholde Ting, som de ikke straks var beredte til at fatte.

Selv om det skulde være nødvendigt og overbevisende at stille Skriftord mod Skriftord, var Venerne i Stand til at pege paa, at i det samme Brev til Korintherne fandtes der Anvisninger om, at Kvinder, som bad eller profeterede i Forsamlingen skulde være beskedne i deres Paaklædning, herved blev det klart bevist, at hvorledes Kritikerne end enedes om at tyde det førnævnte Bibelsted, hindrede dette ikke og havde heller ikke til Hensigt at hindre Kvinder i at forrette Tjeneste som Forkyndere i Menigheden, der jo talte baade Mænd og Kvinder.

Den Frihed, som Vennernes Samfund har tilstaaet Kvinderne, har ikke, til Trods for menneskelig Svaghed og Begrænsning, ført til Anarki eller anden Ulykke. Vi kan til Betryggelse sige, at intet Medlem af Vennernes Samfund har beklaget det Standpunkt, George Fox tog med Hensyn til Kvinders Præstegerning, eller ønsker denne Frihed beskaaret.

Mange Kvinders Sind er særlig modtageligt paa den ene Side for en intuitiv Forstaaelse af deres Troestællers aandelige Trang, og paa den anden Side for den guddommelige Inspiration.

Vore Møder er atter og atter blevene oplivede, styrkede og opløftede til en sand Forsoning med Gud, og vi er glade over, at vi ikke har nægtet højt begavede og aandfulde Kvinder Retten til at gøre Brug af disse Evner, som vi hverken kunde give eller fratage dem. (The Common Couse).

»The Society of Friends« er en meget udbredt Sekt i England, hvis Standpunkt til det ogsaa herhjemme brændende Spørgsmaal om Kvinders Ret til at udføre Præstegerning, vi har fundet det af Interesse at gøre vore Læsere bekendt med.

Red.

Eline Eriksen.

Ejer af Sorø Husholdningsskole, døde den 5. December. Hun stiftede i sin Tid, i Forening med Magdalene Lauridsen, denne Skole, som blev den første Husholdningsskole i større Stil her i Landet. Daværende Formand for D. K.s Sorø-Kreds, *Jutta Bojsen-Møller*, var med til at virke for denne Mønster-Skoles Oprettelse, ligesom ogsaa Sorø-Kredsen med sine Midler støttede Arbejdet.

Eline Eriksen var inderlig afholdt af den Ungdom, som hun fik i sin Varetægt, moderlig og forstaaende som hun var. Efterretningen om hendes Død vil vække oprigtig Bedrøvelse hos de mange af Landets yngre og ældre Husmødre, som i Aarenes Løb har opholdt sig paa hendes landskendte Skole.

Eline Eriksen arbejdede tillige ivrigt for Afholdsbevægelsen og var i flere Aar Medlem af Hovedbestyrelsen for »Danmarks Afholdsförening«.